

Zozo – Josef Fares återvänder till Beirut

– Den här filmen har legat och grott i skallen på mig sedan jag var 19 år, men det var först nu som jag kände mig tillräckligt mogen och erfaren för att ta mig an uppgiften.

Josef Fares, den unge filmbegåvningen från Närkesslätten som tidigare gjort komedierna *Jalla! Jalla!* och *Kopps* har i sin nu aktuella film *Zozo* återvänt till sin barndoms gata i Beirut för att berätta en betydligt mörkare historia om ett barns flykt undan ett krig.

Filmen handlar om den tioårige killen Zozo som lever med sin familj i inbördeskrigets Beirut. Zozo längtar efter den dag då hela familjen ska resa till farmor och farfar som bor i Sverige. Men en dag så inträffar en katastrof som tvingar Zozo att ensamt ta sig till farföräldrarna i det främmande och lite underliga landet i norr.

Josef Fares betonar att historien inte är självbiografisk men att den är inspirerad av hans eget liv – själv lämnade han tillsammans med sin familj Beirut som elvaåring 1987. Zozos dröm om att komma till det utopiska landet Sverige och upplevelserna från

mötet med den nya kulturen är till stor del baserat på Fares egna erfarenheter.

– Målet med filmen var att förmedla känslan jag hade när jag kom till Sverige och jag tycker att jag har lyckats. Jag är jävligt stolt över filmen, säger han utan att låta det minsta skrytsam när han möter journalister vid en pressejour i Malmö.

Zozo är en kille som ofta far iväg i sina drömmar och tankar. Dessa dagdrömmar blir i berättelsen till överraskande fantasiutflykter, en sorts magisk realism gestaltade med en visuell lekfullhet som har blivit ett signum för Fares filmberättande.

– Filmen handlar inte enbart om barnets faktiska flykt. Lika mycket handlar det om en liten killes fantasi-flykt, om hans inre resa.

När Zozo kommer till Sverige får han känna på utanförskapet och i skolan blir han mobbad. Men Fares undviker elegant att göra ytterligare en i raden av filmer om rasism och främlingsfientlighet. Zozo blir mobbad för att han är ny på skolan – inte för att han kommer från ett annat land.

– Det har varit viktigt för mig att

inte göra en pekpinnefilm, poängterar Fares. Filmen handlar helt enkelt om en pojke och de svårigheter han möter, men också att det finns något positivt trots tragiken. Jag är en hoppfull människa, jag tror på det goda i livet.

Stora delar av filminspelningen ägde rum i Beirut vilket blev en överraskande emotionell erfarenhet för regissören. Han berättar hur exempelvis en av killarna i filmteamet visade sig vara en gammal klasskamrat, och en del av grannarna i hans kvarter bodde fortfarande kvar.

– Det var väldigt känsloladdat att komma tillbaka dit för vi jobbade på just den gatan där jag växte upp. Lukter och intryck gav mig en skum känsla i kroppen, en känsla som förövertigt kom redan när jag skrev manus.

Och hans egna minnen av kriget lever fortfarande kvar.

– Jag minns mycket väl vandringarna vi tvingades göra till skyddsrummen. Då, när jag var liten, tyckte jag att det var spännande med krig. Men ju äldre jag blir desto mer förvandlas den känslan till skräck och rädsla.

clas sterholm